

Naiseks kasvamise lugu –
piirideta

Charlene Rennit

„MA LÄKSIN VARAKULT KÕIGI PÖÖRASTE IDEEDEGA KAASA, SEST VAATASIN JUBA TEISELISEAS ELULE ÜLEVALT ALLA, MÕELDES, ET KUI OLEN ÜHEKSÄKÜMNENE, SIIS MIS MIND TAGASI VAADATES ÕNNELIKUKS TEEKS. NII MA SIIS TEGUTSESIIN,“ RÄÄGIB JUBA KAHEKSANDAT AASTAT ABU DHABIS OMA UNISTUSTE ELU ELAV KUNAGINE EUROLAULIK JA SÄRAV SELTSKONNAKAUNITAR **CHARLENE RENNIT** (30).

Tekst: Triin Tisler Fotod: erakogu

Charlene teadis juba varakult, millist igapäevaelu ta elada tahaks.

„Karjääri suhtes huvitas mind *global reach* – kõik on endiselt ambitsioonis kinni, aga nüüdseks käib sellega kaasas ka hasart ja teatud elukvaliteet – mugavus, aga mitte mugavustsoonis tegutsemine,“ räägib naine, kes on enda sõnul alati teadlikult tegutsenud piirideta. „Milleks piirata end geograafilise asukohaga? Hetkel paiknen logistiliselt ideaalses kohas, mitmes mõttes, ja elan just sellist igapäevaelu nagu toona unistasin,“ räägib naine,

kes töötab Ühendemiraatides Emirates Specialized Groupis ettevõtluse ja arendusdirektorina. „Minu valdkondade alla kuuluvad taastuvenergia, tervishoid ja tulevikutehnoloogiad. Põhifookuses on hetkel kindlasti tehisintellekt (*Emirates Artificial Intelligence Technologies – toim*). Just nimelt tehisintellekti arengu olulisust hindan ma tuleviku mõistes üheks olulisimaks teemaks, ühtlasi viib see mind ka mu teise kire – kultuuri edendamise juurde,“ räägib naine õhinal.

Uued tuuled

Võttis siiski aega, et teha elus teatud kannapööre. Mugav

töökoht üritusturundajana suures ja austatud firmade grupis, kus naine oli ametis olnud neli aastat, hakkas end ammendama. „Mul hakkas lihtsalt meeletult igav,“ meenutab naine, kes otsustas end uues valdkonnas proovile panna. „Vahepeal korraldasin mõne kunstinäituse, mis said väga positiivset vastukaja ning mis ka minu kontaktide baasi oluliselt suurendasid. Minu üllatuseks pakuti mulle pärast seda huvitavaid ja laiahaardelisi positsioone erinevates kohalikes valitsusasutustes. Valisin selle, mis mulle kõige tundmatum ja kaugem oli. Liitusin kohaliku valitsuse pangaga turundusjuhina,“ räägib Charlene. „Ärkasin hommikuti kell viis ja jõudsin koju öösel kell kaks. Tegemist oli meeletult nõudliku asutusega, aga milline õppetund see minu jaoks oli!“ on naine siiani tänu-

„Siin on traditsioon, et esimene abaya peaks olema alati kingitus sinu esimese kohaliku sõbranna poolt.“ Charlene sai oma esimese traditsioonilise Islami riietuseseme vahetult peale kolimist. „Hiljem olen ise veel paar tükki ostnud, sest mulle meeletult meeldib nende disain. Kandnud olen seda ainult näiteks külalistega Grand Mosque'i külastades. Muidu ma seda ei kannu, sest abaya on uhkuse ja paritolu sümbol ning kohalikele väga oluline traditsioon. See peakski ainult neile kuuluma.“

lik. Edasi sai ta kätt proovida juba välisinvesteeringute ning uue ja rahvusvahelise ettevõtluse edendamises. „Ma pole kunagi ühelegi pakkumisele ei öelnud, ja õppinud olen ise töö käigus.”

Päris kireks on naisel aga kultuuri arendamine. „Seega, mida edukam olen, seda enam saan ka antud valdkonda tagasi anda. See ongi minu üheks suureks motivaat

toriks ja pakub võimaldada pisut pealiskaudse ja nüri äritegevuse juures ka hingele midagi. Kõik muu on ju liikumises, kuid kultuur on püsiv.” Charlene on aastaid Abu Dhabi Music & Arts Foundationi programmi- ga koostööd teinud ja neid erinevate PPP-dega (*public-private-partnerships*) valitsusasutuste või suurte korporatsioonidega läbirääkimistes toetanud. „Lisaks alustasin sellest aastast ka Abu Dhabi

Ja kuradi hea tunne on, kui lõpuks selle kindluse saavutad, et miski pole võimatu.

Classics meeskonnas, mis on turismi- ja kultuuri sihtasutuse projekt ja veel töötan ühe filmiprojekti kallal Saudi Araabia kinodele, mis alates järgmisest aastast esimest korda 35 aasta jooksul avatakse. Üritan ka meie Eesti Kultuuriministeeriumile toeks olla ja neid teatud sidemetel loomisel aidata, et meie programmi siia tuua.”

Töönädal pühapäevast neljapäevani

Kui küsida Charlene'ilt, miks sai kaheksa aastat tagasi Eestis kohvleid pakkides pilet just Abu Dhabisse soetatud, kõlab vastuseks, et Abu Dhabi on noor, näljane, õigete põhimõtete ja väärtustega kiirelt arenev keskkond. „Õige lähenemise ning visiooniga võib siin palju korda saata, sest siin austatakse ning toetatakse

Charlene on suur sümfooniaorkestrite fänn. „Käin vähemalt korra nädala või kahe jooksul klassikalise muusika kontserdil.“ Möödunud aasta lõpul Abu Dhabis avatud Louvre'i jõuab naine nädalas korra või rohkem. „See on esimene peatuspunkt, kuhu küllalised tuua!“

tegijad. Siin on turvaline, kuritegevuse protsent on nullilähedane. Lisaks on valge, soe, päikeseline ja inimesed on heatahtlikud. Just inimesed ongi Abu Dhabi suurim investeering,” räägib naine ja toob võrdluse kodumaaga. „Eestis pead sa ellujäämise nimel võitlema, aga siin annad sa võõrale ja sellele, kellel on vähem – sest puudust, kui sul just ülevoolavat elustiili ei ole, mille lõksu paljud siia tulles jäävad, ei ole. Heatahtlikkus on põhiline, selle alged on Eestis ja meie ühiskonnas olemas. Lihtsalt olukord ja reaalsus on teine,” arutleb naine. „Ilma olud tekitavad ka stressi, keerule on kogu aeg positiivne olla, kui ümberringi on pime ja külm, aga sellest tulenevalt oleme me ka nii sihtked, tugevad ja tegutsemisvõimelised. Siin on lihtne muutuda laisaks ja hooletuks, mugavas elukeskkonnas motivatsiooni ja produktivsust tipus hoida on keeruline. Naljakas, eks ole?!”

Globaalne ambassador

Eesti on Charlene’ile küll on armas, aga kindlaid tagasitulekupaane ta hetkel ei tee. „Tundub, et meile on siia Abu Dhabisse kedagi väga vaja – ehk on see isegi olulisem ja tulemuslikum kui minu tagasitulek. Paljud sõpradest väliseestlased on meelelt efektiivsed, globaalsed *ambassador*’id meie väikeriigile, see täidab täiesti oma rolli,” räägib naine uhkusega. „Asi pole ju kohalolekus, pigem osalemises ja jätkuvalt Eesti

asja toetamises kus iganes sa paikned.”

Naise jaoks on Eesti külastamine puhtalt perele küllatulek. „Kuna mu väike vend (9) ja õde (19) käivad veel koolis ja siia mulle külla nii sageli reisida ei saa, tuleb minul kohale minna. Sõbrad aga käivad külas nii tihti, et igatseda ei jõuagi!”

Enamasti ärkab Charlene hommikul kaheksa-üheksa ajal, töönädal on Abu Dhabis pühapäevast neljapäevani. „Nädala alguses kuni teispäevani on meeleto tempo, nädala lõpus tegutsen pigem oma agenda järgi. Argipäev on pidevas muutumises, olenevalt kalendrist, kas ja kus on kohtumised või kontoritöö. Tööpäeva lõppu täidavad tavaliselt äritegevusega seotud õhtusöögid. Niinimetatud kollane seltskonnaelu Abu Dhabis puudub, sest privaat-sust hinnatakse siin ennekõike.”

Mis iganes juhtub – I’m OK!

Kui Eestist lahkudes oli Charlene enda sõnul noor tütarlaps, siis tuhanded kilomeetrid ja lugematud sammud sisemisel rahunännakul on temast tänaseks naise kujundanud. „Ütleme nii, et kui toona olin ma pisut ebakindel, siis nüüd on selline mõnus tunne, et mis tahes juhtub – *I’m OK!*” räägib naine ja temast kumab kahtlemata enesekindlust. „Sisemine rahunännak on kindlasti

„Ma armastan lapsi väga. Kõiki neid tuleb tingimusteta armastada ja hoida, on nad siis omad või ei.”

mingid murdepunktid läbinud ja eelkõige tunnen end mugavalt ja kindlalt sellena, kes olen. Tagasi mõeldes tundub, et teadsin alati seda, milliseks naiseks ma kujuneda tahan. Kasvamine ei toimu üleöö, aga alla anda ega vähemaga leppida ei või kunagi. Kahtsed ju ikka neid otsuseid ja elu keerdkäike, mida teinud ei ole, kui neid riske, mille võtnud oled. Risti millegi ees lüüa pole kindlasti mõtet ja ei öelda ka mitte. Kõik on võimalik, kui pisut julgust on. Aga tead mis, kogu see protsess ju ikka veel kestab, aga vähemalt olen selle juures nii õnnelik ja naudin nii tõuse kui mõõnasid,” tunnistab naine.

„Reisimist ja avastamist, inimeste aitamist ja erinevate kultuuride mõistmist ei tohiks ka kunagi lõpetada,” on Charlene kindel. „Laiskus on lihtne tulema. Selles mõttes, et hea elu peal võib töepoo-

lest mugavaks muutuda, kui kogu aeg liikumises ja kasvamisest ei ole. Mina õpin midagi uut iga päev, sest kuldusikat suus pole mul kunagi olnud. Eelkõige vastutame kõik enda eest ise. Ja kuradi hea tunne on, kui lõpuks selle kindluse saavutad, et miski pole võimatu!”

Armastuseta on elu kurb

Kahjuks käis teekond eneseot-singute ja karjäärini ka eraelu arvelt. „Kui olin noorena meelelt armunud, ei andnud ma endale vabadust selle inimesega koos olla, kuna see oleks mu fookust hajutanud,” räägib naine, kes hakkas „ametlikult kohtamas käima” ja astus suhtesse vaid kolm aastat tagasi. „Olin selleks hetkeks iseseisev ja see andis hea sooja kindlustunde, et teen oma valikud õigetest põhjustel ja puhastest tunnetest tulenevalt, sest midagi muud polnud mul enam mehelt vaja. See oli pigem selline lapsik suhe ameeriklasega, hellitatud Beverly Hillsi

noore hurmuriga, mis oli eriti lapsik võimuvõitlus, aga meeleto õppetund mulle. Poolteist aastat hiljem aga kohtasin inimest, kes mulle mõistmise tõi ja teadvustasin, et armastuse-ta on elu kurb. Karjäär on karjäär, aga see pole mingi näitaja, kui sul selle kõrval elu ei ole,” tunnistab naine. „Võimalik, et proovin kooselu esimest korda elus enne selle aasta lõppu. Olen nüüd valmis laskma kellegi ka enda eest hoolitseda, aga kindlad piirid on paigas. Mees peab laskma rahulikult ja vabalt lennata, mulle on see meeleto jõud ja energia, mida harmoonilisest eraelust tagasi saan. Need on need rahulikud hetked, kus end laen ja kogun. Mees, kes mulle seda anda suudab, temast ma lahti ei lase,” naerab naine, kes on oma partneritega tutvunud just ühiste tuttavate või tööalaste suhete kaudu. „Arvan, et tänapäeva elutempo juures on keeruline kelle-gagi loomulikult kohtuda, tih-tipeale näevad teised match’i enne kui ise. Mu õde muidugi

meenutab mulle nädalas kor-ra, et kas ma ikka lasen enda eest hoolitseda... eks ma pisut nurgeline vist endiselt olen,” naerab naine, kes armastab väga ka lapsi.

Just seepärast võttis ta mõni aasta tagasi oma hoole alla väikese poisi, keda bioloogilised vanemad keeldusid omaks tunnistama.

„Minu sõbra perekond võt-tis ta oma hoole alla, luba-des, et selle pisikese poisi elu muutub alates sellest päevast paremaks,” räägib ta. „Ma ar-mastan lapsi väga. Kõiki neid tuleb tingimusteta armastada ja hoida, on nad siis omad või ei.” Naine on veendunud, et lapse näole pole keeruline naeratust tuua. „Me peaks kõik sellele mõtlema. Kui mul kunagi enda omad tulevad, siis olen ülimalt tänulik,” unis-tab naine ja lisab, et lapsed ja karjäär saavad kenasti kasi-kaes toimida, kindlasti ei valis-ta üks teist! Teades Charlene’i võime selles küll kindlad olla! B

